

Arrest

**nr. 118 411 van 5 februari 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt alsook van de bevelen om het grondgebied verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinquies) van 4 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERDIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 27 oktober 2010 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.2. Op 22 november 2010 weigerde de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

1.3. Op 4 januari 2011 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag van 27 oktober 2010 ontvankelijk. Deze beslissing werd op 11 januari 2011 aan verzoekster betekend.

1.4. Op 21 augustus 2013 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

1.5. Op 27 augustus 2013 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag van 27 oktober 2010 ongegrond.

1.6. Op 4 september 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker t.a.v. verzoekers.

1.7. De beslissing van 27 augustus 2013 tot ongegrondheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de beide bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 4 september 2013, zijn de drie bestreden beslissingen, waarvan de motieven als volgt luiden:

1.8. Eerste bestreden beslissing:

"Mijnheer/Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

Naam: Kukalaj, Arberit (R.R.: 089031557094)

Geboren te Hulaj op 15/03/1989

Kosovo

+ Kukalaj, Besart (R.R.: 083080154956)

Geboren te Prilep op 01/08/1983

Kosovo

En hun mindejarige zoon:

+ Kukalaj, Rinor (R.R.:008032643768)

Geboren te Gjakove op 26/03/2008

adres: Piepelpoel, 29/b2 3700 TONGEREN

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 04.01.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grand om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K.A. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 21.08.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is (bijlage 13qq nog niet afgeleverd), verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene/n werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

*Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigend.
Gelieve onder geen beding deze beslissing te betekenen zonder de bijgevoegd gesloten omslag”.*

1.9. Tweede bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

*In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt
aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten
naam : K.
voornaam : B.
geboortedatum : 01.08.1983
geboorteplaats : Prilep
nationaliteit : Kosovo*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22 november 2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.
In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.*

*Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid
Brussel, 04.09.2013*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie
P.V.D.”*

1.10. Derde bestreden beslissing:

“+ één (1) zoontje K.R. 09.03.26=437-68

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

*naam : K.
voornaam : A.
geboortedatum : 15.03.1989
geboorteplaats : Hulaj
nationaliteit : Kosovo*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22 november 2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

*Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid
Brussel, 04.09.2013*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie
P.V.B.”*

2. Rechtspleging / Ontvankelijkheid

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoekers vragen in hun inleidend verzoekschrift om de beslissing van 4 september 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, te vernietigen evenals de beide bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker van 4 september 2013 (bijlage 13quinquies). Zij geven echter geen verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden dan deze zinsnede: *“Dat het zgn. uitwijzingsbevel (bijlage 13 quinquies) de uitvoering betreft van de beslissing die genomen werd inzake de aanvraag tot regularisatie”*.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenwel van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de asielprocedure maken immers aparte en onderscheiden procedures uit met eigen gevolgen.

De bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 4 september 2013 (bijlagen 13quinquies) zijn vervolgbeslissingen van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij verzoekers hun asielaanvraag negatief werd beëindigd. Een en ander staat bovendien duidelijk te lezen in de bevelen zelf. Zo vormen artikel 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8

oktober 1981 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en niet artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de wettelijke gronden waarop dit bevel is gestoeld.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Verzoekers betwisten geenszins dat hun asielaanvragen definitief werden beëindigd.

Het bestuur gaf verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten, evenwel precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van het bevel, met name: *“Op 22 november 2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen”.*

Verzoekers betwisten niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en dat ze afzonderlijk werden betekend met vermelding van de beroepsmogelijkheid. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en derde beslissing. Tevens wordt ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissingen verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. In casu werd met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen opvolgend in de tijd genomen werden en de uitkomst van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet mogelijks een gevolg kan hebben voor het verder bestaan van de tweede en derde bestreden beslissing, zonder dat het evenwel een gevolg heeft voor de inhoud van de tweede en derde bestreden beslissing, is in casu onvoldoende om de samenhang tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde beslissing te aanvaarden.

De Raad stelt bijgevolg vast dat er geen samenhang bestaat tussen de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlagen 13quinquies) van 4 september 2013 en de beslissing van 27 augustus

2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, welke tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissing is.

Het beroep tot nietigverklaring is dan ook onontvankelijk, in zoverre het gericht is tegen de beide bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) van 4 september 2013.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een samengenomen enig middel werpen verzoekers de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Tenslotte werpen verzoekers de schending op van artikel 6 van het EVRM, in combinatie met artikel 13 van het EVRM.

3.2. Verzoekers lichten hun enig middel als volgt toe: *“Overwegende dat verzoekers verblijfsrecht (en recht op vestiging in ons land) claimen, hetgeen niet enkel een politiek recht is, doch tevens ook subjectieve rechten zal doen ontstaan zoals het recht op huisvesting, recht op onderwijs naast het gebruikelijk sociale vangnet (Ocmw-steun). Dat verzoekers middels de indiening van onderhavig beroep dan ook de eerbiediging / toekenning van een subjectief recht benaarstigen. Dat het bovendien niet ter discussie staat dat verzoekers diverse pogingen hebben ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen o.m. middels hun asielaanvraag en hun aanvraag tot regularisatie op basis van medische redenen bij aangetekend schrijven dd. 27 oktober 2010 omwille van de ernstige gezondheidsproblemen van verzoekster, K.A. Verzoekers hebben sinds hun aankomst in België meer dan 3 jaar geleden diverse & lovenswaardige inspanningen gedaan om zich in België volledig te integreren. Zij hebben een cursus maatschappelijke oriëntatie (inburgering) gevolgd en verzoeker kan zich dankzij vrij intensieve taalcurssussen en zijn spontane sociale contact met landgenoten (Belgen) reeds behoorlijk in het Nederlands uitdrukken. De in het verzoek van 27 oktober 2010 aangehaalde argumenten werden in de bestreden beslissing niet / of alleszins onvoldoende weerlegd. Verzoekers zijn dan ook van oordeel dat hun aanvraag volkomen ten onrechte als ongegrond werd afgewezen.*

b.) *Schending van de artikelen 2 + 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet. De Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat de motivering voor deze beslissing dient op te nemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing. De motivering moet bovendien afdoende zijn, d.w.z. draagkrachtig en deugdelijk zijn. Verzoekers zijn van oordeel dat zij wel degelijk en voldoende hebben aangetoond dat verzoekster K.A. lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven en fysieke integriteit. De arts-adviseur J. Matthys heeft dit in zijn medische rapport dd. 21.08.'13 trouwens ook uitdrukkelijk bevestigd in zijn conclusie. Alleszins zijn de bevindingen van de arts-adviseur volledig in tegenspraak met de bevindingen van de behandelende geneesheer, de specialist-neuroloog Dr. E. Mulleners. In het medisch attest van Dr. Mulleners dd. 9 september '13 (stuk nr. 4) wordt er klaar & duidelijk gesteld dat verzoekster/ patiënte gekend is met een multiple sclérosé relapsing remitting, waarvoor zij specifieke medicatie krijgt die enkel in België verkrijgbaar is onder terugbetaling. Het betreft hier een per orale MS behandeling die gezien de kostprijs van 2.300 € per maandelijkse verpakking, onmogelijk te betalen is door patiënte in haar thuisland. Het klopt dus alleszins niet dat het medicijn dat thans aan verzoekster wordt toegediend en waardoor de ziekte/neurologische aandoening stabiel kan gehouden worden ook in Kosovo verkrijgbaar is. Verzoekster verwijst in dat verband eveneens naar een zeer recent medisch attest afgeleverd door de neuropsychiater waar zij destijds in behandeling was. Dr. N. Shala stelt uitdrukkelijk dat het geneesmiddel Fingolimed (tabletten) in Kosovo niet op de markt te vinden is en dat het derhalve niet wordt terugbetaald door het Ministerie van Volksgezondheid. Deze medische bescheiden zijn volstrekt in tegenspraak met de bevindingen van de controlerende geneesheer, Dr. Jan Matthys. De medicijnen die hier aan verzoekster worden toegediend, zoals Betaferon, Gilenya en corticoiden staan niet op de modellijst van de essentiële geneesmiddelen ontwikkeld door de WHO en zijn derhalve niet beschikbaar in het herkomstland. Er wordt bovendien door de verwerende partij geen enkel recent rapport*

aangehaald wat betreft de toegankelijkheid van de specifieke behandeling noodzakelijk voor verzoekster. Verzoeker K.B. heeft nooit beweerd dat hij arbeidsongeschikt zou geweest zijn, doch de beschikbare medicatie is/was voor verzoekers allerm minst volledig kosteloos/gratis toegankelijk.

(nochtans handelt het wel degelijk om een chronische neurologische aandoening, die mits aangepaste maar peperdure behandeling in Kosovo enkel stabiel kan gehouden worden) Verzoekers herhalen dat dergelijke medicatie op het ogenblik van hun vertrek uit Kosovo maandelijks ongeveer 1.500 € kostte. Bovendien bestaat er enkel medicatie (interferon) onder de vorm van insputingen (geen orale toediening) en deze werd / wordt volgens een neuropsychiater uit Kosovo (Pristina) nog steeds niet terugbetaald door het Ministerie van Volksgezondheid. In het verslag van Dr. J. Matthys blijft het bij louter (hypothetische) theoretische beschouwingen en veronderstellingen zowel omtrent de beschikbaarheid als omtrent de toegankelijkheid van het voor verzoeksters aandoening meest geschikte geneesmiddel. ("Wij kunnen ervan uitgaan dat betrokkenen zelf zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp"). Verzoekers herhalen en tonen aan de hand van stukken duidelijk aan dat hetzelfde geneesmiddel in Kosovo niet voorhanden is en alleszins dat de behandeling met interferon en cortisone voor verzoekster niet toegankelijk is wegens onbetaalbaar. Het volstaat niet dat er een (gelijkaardig) geneesmiddel in Kosovo op de markt beschikbaar zou zijn. Verzoeksters echtgenoot was/is wel degelijk arbeidsgeschikt en arbeidsbereid. Men mag evenwel niet vergeten dat het gemiddeld maandelijks netto-loon in Kosovo amper 250 € bedraagt. Hoe kan men in die omstandigheden de levensnoodzakelijke medicatie bekostigen.

Verwerende partij verwijst al te graag naar een arrest van het EHRM dd. 23 mei 2012 (arrest nr. 81574) dat zou stellen dat het voldoende zou zijn dat de medicatie aanwezig zou zijn in het herkomstland. In casu hebben verzoekers echter aan de hand van duidelijke stukken aangetoond dat een aangepaste behandeling in het land van herkomst voor hen compleet ontoegankelijk is. Nochtans is de toegankelijkheid van de medicatie / aangepaste behandeling een aparte constitutieve voorwaarde die effectief vervuld dient te zijn.

Verzoekers moesten geld gaan lenen bij familie & vrienden in het buitenland en toen zulks onhoudbaar werd, hebben zij hun thuisland noodgedwongen moeten verlaten. Reeds op het ogenblik van hun aanvraag hebben verzoekers attesten bijgebracht waaruit blijkt dat de noodzakelijke behandeling / medicatie voor de neurologische aandoening van A.K. in Kosovo niet terugbetaald wordt door de overheid en gewoonweg onbetaalbaar is. Verwerende partij heeft deze motivering niet of alleszins onvoldoende weerlegd. De motivering in de bestreden beslissing schendt aldus de werkelijkheid. Verzoekers hebben in het kader van hun regularisatie-aanvraag wel degelijk & voldoende aangetoond aan de hand van stukken waarom een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG dan wel op art. 3 EVRM. Dat de motiveringsplicht van de bestreden beslissing alzo wordt geschonden, alwaar voorgehouden wordt dat uit het voorgelegde medische dossier niet afgeleid kan worden dat :

- verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit
- dat een adequate behandeling in het land van herkomst niet aanwezig is

In het licht van deze tweede voorwaarde dient door de verwerende partij zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de medicatie / specifieke behandeling voor de neurologische aandoening geëvalueerd te worden.

c.) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Overwegende dat verzoekers al sinds 15 september 2010 onafgebroken in België wonen/verblijven en zij vrijwel onmiddellijk de beslissing genomen hebben om zich definitief in België te vestigen. Dat het door verwerende partij ook wel niet zal ontkend worden dat zij diverse lovenswaardige pogingen hebben ondernomen om zich volledig te integreren en derhalve hun verblijf alhier te regulariseren.

Verzoekers zijn hier in België goed ingeburgerd en hebben hun sociale leven hier opgebouwd. Eerste verzoeker K.B. zal er probleemloos in slagen om werk te vinden van zodra hij in het bezit gesteld zou worden van een arbeidsvergunning. Verzoekers beseffen uiteraard maar al te goed dat een gebeurlijke schorsing / nietigverklaring van de bestreden beslissing niet ipso facto met zich mee zal brengen dat zij opnieuw legaal op Belgisch grondgebied zullen verblijven. Verzoekers hebben duidelijke attesten / geschreven bewijs bijgebracht teneinde aan te tonen dat de vereiste medicatie / behandeling voor multiple sclérosé in Kosovo niet beschikbaar of alleszins niet toegankelijk is voor haar. In afwachting van de behandeling van onderhavig annulatieberoep tegen de bestreden administratieve beslissing, hebben

verzoekers het recht om op Belgisch grondgebied te verblijven. Verzoekers veroorzaken immers geen enkele vorm van overlast, noch vormen zij enige belasting voor het sociale zekerheidsstelsel. Verzoekers dringen bij deze dan ook aan op de schorsing van de uitvoering van het Bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13 quinquies). Immers indien de Raad zal oordelen dat verwerende partij ten onrechte de ongegrondheid van de aanvraag tot regularisatie heeft ingeroepen, dient er een nieuwe beslissing genomen te worden. Verzoekers zijn in die omstandigheden dan ook gerechtigd om de schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissing te vragen. Overwegende dat de kwestieuze beslissing van de verwerende partij dan ook omwille van die redenen dient vernietigd te worden.

d.) Schending van het beginsel van art. 6 EVRM. in combinatie met art. 13 Conform art. 6 § 1 EVRM heeft "eenieder bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten....het recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie". Verzoekers hebben bij deze een verzoekschrift tot annulatie en schorsing ingediend bij de Raad tegen de beslissing van ongegrondheid van de aanvraag tot regularisatie om medische redenen uitgaande van de verwerende partij en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Conform de bovengenoemde bepalingen van het EVRM hebben verzoekers het recht om in België te vertoeven/ of er alleszins gedoogd te worden in afwachting van de behandeling van hun rechtsmiddel door de Raad. Alleszins mogen verzoekers minstens de schorsing vragen van de uitvoering van de bestreden beslissing (uitwijzingsbevel bijlage 13) in afwachting van deze behandeling. Immers "eenieder wiens rechten en vrijheden, zoals opgesomd in het EVRM geschonden zijn, heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie", zelfs indien die schending zou zijn begaan door een persoon of overheidsinstantie in de uitoefening van haar ambt, zoals in casu. Toegepast op huidige concrete casus hebben verzoekers aldus recht op verblijf, minstens dienen zij gedoogd te worden in afwachting van de behandeling van hun dossier door deze Raad. Ingeval van uitvoering van de bestreden beslissing, m.a.w. een effectieve vasthouding in een gesloten centrum of een gedwongen repatriëring, wordt dit essentiële grondrecht geschonden. Dat gemeld art. 13 EVRM in combinatie met art. 6 wel rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde. Overwegende dat de kwestieuze beslissing van de verwerende partij dan ook omwille van die redenen dient hervormd te worden".

3.3. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (R.v.St., nr. 129.903, 30 maart 2004; R.v.St., nr. 160.589, 27 juni 2006).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, beginsel dat zij overigens ook zelf nominaal aanvoeren in hun verzoekschrift, zodat dit onderdeel van het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. Wat betreft verzoeksters kritiek, geldt dat haar medische problemen uiteraard dienen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of

een reëel risico inhoudt of een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

3.5. De Raad wijst er vooreerst op dat de ambtenaar-geneesheer niet wettelijk gehouden is om verzoekster zelf medisch te onderzoeken. Artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt: *"De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."* Artikel 9ter van de vreemdelingenwet vereist ook niet dat de ambtenaar-geneesheer een specialist zou zijn.

3.6. De Raad merkt tevens op dat de ambtenaar-geneesheer belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Aldus heeft de ambtenaar-geneesheer in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat het medische dossier van verzoekster door de ambtenaar-geneesheer aan een uitvoerig medisch onderzoek werden onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat hun medische aandoeningen niet voldoen aan de vereisten van artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet voormeld.

3.8. Wat betreft verzoeksters medische situatie werd door de ambtenaar-geneesheer op 21 augustus 2013 volgend medisch advies opgesteld. Dit uitgebreid advies luidt als volgt:

"Geachte heer,

NAAM : K.A. (R.R.: 089031557094)

Geboren te Hulaj op 15/03/1989

Kosovo

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27.10.2010. Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegd medische dossierstukken blijkt dat deze 24-jarige vrouw lijdt aan een multiple sclérosé waarvoor behandeling met interferon.

Zij werd met goed succes behandeld met interferon en cortisone.

Deze is echter ook beschikbaar in haar herkomstland.

Later werd er bij haar ook een proefbehandeling met Gilenya gestart, maar dit schijnt niet het verhoopte resultaat op te leveren.

Aangezien een onbehandelde MS levensbedreigend kan zijn, hebben we nagekeken welke de behandelingsmogelijkheden er waren in het herkomstland, het is te zeggen Kosovo.

III. Beschikbaarheid van de behandeling

Voor behandeling met insuline zijn er in het herkomstland voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

Hierbij werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank : REQUEST FORM Médical Advisors - Immigration and Naturalisation Department - MINISTRY OF THE INTERIOR AND KINGDOM RELATIONS, THE NETHERLANDS:
- Beschikbaarheid neuroloog: BMA Case Référéncé BMA 4102 Intl. SOS - référéncé 2PAR018034 - Patient Country of Origin Kosovo -Date received by Intl. SOS Paris 23/5/2012, Date answered by Intl. SOS Paris 4/6/2012,
- Interferon behandelingbeschikbaar: BMA Case Référéncé BMA 4102 Intl. SOS référéncé 2PAR018034, Patient Country of Origin Kosovo - Date received by Intl. SOS Paris 23/5/2012 Date answered by Intl. SOS Paris 4/6/2012
- Deze info werd bijgevoegd in het administratief dossier.

Men kan dus stellen dat betrokkene best kan behandeld worden door neurologen in het herkomstland met interferon.

IV. Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegd medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

V. Toegankelijkheid van de behandeling

De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent voorts nog geen publieke ziekteverzekering, maar de gezondheidszorgen worden geleverd en gefinancierd door de overheid vanuit het algemene budget.

Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft.

Wat zorg en medicatie betreffen, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, kinderen tot de leeftijd van 15 jaar, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een chronische ziekte en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie.

Echtgenoot van betrokkene legt geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat echtgenoot van betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkenen zelf zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient bovendien verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M." (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012, Ov 6500374).

(...)

VI. Conclusie

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die theoretisch een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo.

In de hoop u hiermee voldoende geïnformeerd te hebben,

Hoogachtend,
Dr. J.M.
Arts-adviseur”.

3.9. Uit dit medisch advies, dat een integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, blijkt dat de ernst van verzoeksters ziektebeeld wel degelijk onderzocht werd en dat de beschikbaarheid van de benodigde behandelingsmogelijkheden, medicatie en zorg in het land van herkomst tevens onderzocht werd. Alsook hun financiële toegankelijkheid. Onderstaande passages uit het medisch verslag betreffen vooreerst de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat verzoekster aan MS lijdt en dat dit potentieel een gevaar voor haar leven kan betekenen, doch vervolgens de vaststelling dat adequate medische behandeling en zorg beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, met name Kosovo.

“ 24-jarige vrouw lijdt aan een multiple sclérosé waarvoor behandeling met interferon.

Zij werd met goed succes behandeld met interferon en cortisone.

Deze is echter ook beschikbaar in haar herkomstland.

(...)

Aangezien een onbehandelde MS levensbedreigend kan zijn, hebben we nagekeken welke de behandelingsmogelijkheden er waren in het herkomstland, het is te zeggen Kosovo.

(...)

Voor behandeling met insuline zijn er in het herkomstland voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

(...)

Men kan dus stellen dat betrokkene best kan behandeld worden door neurologen in het herkomstland met interferon.

(...)

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegd medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

(...)

Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar de gezondheidszorgen worden geleverd en gefinancierd door de overheid vanuit het algemene budget.

(...)

De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft.

(...)

Wat zorg en medicatie betreffen, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, kinderen tot de leeftijd van 15 jaar, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een chronische ziekte en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie. Echtgenoot van betrokkene legt geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat echtgenoot van betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkenen zelf zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

(...)

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die theoretisch een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo (...).”

3.10. Uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekster heeft voorgelegd vooraleer de bestreden genomen werd.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op medische gronden in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen

komen (R.v.St. nr. 101.624 van 7 december 2001). De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers hun aanvraag ongegrond is. Het opgeworpen redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet geschonden door de bestreden beslissing.

3.11. Verzoekers houden voor dat het advies de ambtenaar-geneesheer louter bij (hypothetische) theoretische beschouwingen en veronderstellingen blijft, zowel omtrent de beschikbaarheid als omtrent de toegankelijkheid van het voor verzoeksters aandoening meest geschikte geneesmiddel.

3.12. In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de toegankelijkheid, zijnde het onderzoek naar de aanwezigheid van de noodzakelijke medicatie en de aanwezigheid van opvolging door specialisten, de financiële en geografische toegankelijkheid. Het loutere feit dat verzoekers een andere invulling schijnen te geven aan het begrip toegankelijkheid, houdt geenszins in dat de ambtenaar-geneesheer rekening dient te houden met het feit dat de behandeling met interferon en cortisone volgens verzoekers niet toegankelijk zou zijn wegens onbetaalbaar. De ambtenaar-geneesheer heeft in het medisch verslag van 21 augustus 2013 besloten dat voor behandeling met insuline in het herkomstland voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden zijn, alsook dat verzoekende partij best kan behandeld worden door neurologen in het herkomstland met interferon.

3.13. Daarnaast heeft de ambtenaar-geneesheer een onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid van behandeling in Kosovo. Het loutere feit dat verzoekers de inhoud van het medisch advies naast zich neerleggen en blijven herhalen dat de behandelingsmogelijkheden ontoegankelijk zouden zijn in het land van herkomst, leidt er niet toe dat de beslissing van de gemachtigde vernietigd dient te worden, te meer nu de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheden voor verzorging door neurologen in Kosovo, de aanwezigheid van gepaste medicatie en de toegankelijkheid van deze medische zorgen onderzocht heeft en de vaststellingen in diens medisch verslag staat met de bronnen dewelke hem hiertoe hielpen besluiten.

3.14. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt voor een terugkeer naar Kosovo, noch om te reizen, noch dat er nood is aan mantelzorg, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen. Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde bij het nemen van diens advies of beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

3.15. Wat betreft de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, wordt deze, in tegenstelling tot wat verzoekers pogen voor te houden, uitgebreid onderzocht en wordt hierover omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat in Kosovo wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen en dat de beschikbaarheid van de medicijnen op de lijst wordt gegarandeerd door de overheid en dat de medicijnen gratis worden verschaft aan diegenen die ze nodig hebben. Verder wordt aangegeven dat de gezondheidszorg in Kosovo georganiseerd wordt op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt met een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts, zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Er is in Kosovo geen publieke ziekteverzekering, maar men werkt met een model waarbij gezondheidszorg geleverd en gefinancierd wordt vanuit de overheid vanuit het algemene budget. Verder wordt ook aangegeven dat personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie, zodat indien verzoekers er niet in slagen om een inkomen te verwerven uit arbeid, zij via deze weg van de nodige zorgen verzekerd zijn. De partner van verzoekster, alsook hun familie, vrienden en kennissen kunnen bovendien bijdragen in de financiële toestand van het gezin.

Wat de geografische toegankelijkheid betreft, wordt er gewezen op het feit dat verzoekster voor haar vertrek naar België woonachtig was in Kosovo en dat onderzoek, zoals terug te vinden in het administratief dossier, heeft aangetoond dat er in Kosovo gespecialiseerde centra zijn voor de aandoening van verzoekster, alsook verschillende ambulante centra.

Zowel de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in herkomstland Kosovo als de toegankelijkheid ervan, uitvoerig en in detail heeft onderzocht en weergegeven in diens medisch advies ten behoeve van de gemachtigde. De ambtenaar-geneesheer onderzocht of er voldoende medische

zorg, opvang en medicatie voorhanden voor de situatie van verzoekster. Tevens adviseerde hij over de financiële toegankelijkheid van de zorg en de medicatie. De gebruikte medische bronnen staan te lezen in het betreffend advies.

3.16. Vaste rechtspraak van het EHRM ondersteunt evenmin het feit als zou ‘verzoekster in België verder moet behandeld worden voor haar aandoening omdat de staat van het Kosovaars systeem gezondheidszorg niet zou voldoen aan de Belgische standaarden’. Tevens blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat kostenloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855 hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principiearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest “D. v. The United Kingdom (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

3.17. Wat betreft de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel geldt dat uit de bespreking van het middel supra afdoende blijkt dat de ambtenaar-geneesheer niet onzorgvuldig heeft gehandeld. Ook niet door slechts een advies te verlenen, terwijl verzoekster niet persoonlijk werd onderzocht.

3.18. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 6, in combinatie met de schending van artikel 13 van het EVRM tenslotte geldt dat artikel 6 EVRM het recht op een eerlijk proces inhoudt. De gemachtigde van de Staatsecretaris, die de bestreden beslissing getroffen heeft, heeft betrekking op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat een orgaan van actief bestuur is en derhalve geen rechtscollege is. Dit onderdeel van het middel mist om die reden juridische grondslag.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, volstaat het vast te stellen dat dit verdragsartikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te voeren dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden (cfr. RVS, nr. 111462 van 14 oktober 2002).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC